

Sota l'aurora del crepuscle

Alex Albiñana Blasco
Diego Ávila Forcada
Rusiàs Furió Usó
Lidia Gabriel Domingo
Giulietta Manoni Giménez
Jimena Mollado Fernández
Elsa Rosell Vives

letra
nova

bromera

SOTA L'AURORA DEL CREPUSCLE

Elsa Rosell Vives

(Premi de Narrativa en València)

A Isaak Egorov li agradava el caos. No sabia ben bé què era allò que l'atreia: l'espontaneïtat, la creativitat oculta o, simplement, el gest de disgust que pintava al rostre del seu germà bessó.

A Maksim Egorov li agradava el te. Era conscient que no resultava ni la meitat d'interessant que Isaak, però aquell beuratge obscur els havia deslliurat de més d'una situació indesitjable. Més precisament, de morir de fam durant la recent guerra, que havia vist un increment en la demanda de te per part de la classe acabalada. Si es podia comptar amb una cosa durant una crisi, era amb la necessitat dels rics de convèncer-se que ho continuaven sent. I fins i tot ara, a milles de distància del llac on creixien les seues fulles, Maksim duia un saquet de te sobre el cor, baix la casaca roja del seu uniforme. Li agradava pensar que li donava sort entre l'onatge.

Va ser la vesprada de l'embarcament quan Maksim s'adonà de la pau que l'envoltava. Escoltava la mar a la seua esquena mentre observava la resta de la tripulació pujar a bord. L'estructura tenia una forma peculiar: des de baix, semblava un vaixell com qualsevol al que havia treballat abans, pintat d'un to de blau que es fonia amb el cel de migdia. Però, si continuava elevant la vista, es descobria una gran carpa blanca que s'estenia per damunt

del vaixell, constantment hissada sobre la coberta. Els enginyers havien jurat que aquella nit volaria. Maksim no confiava massa en miracles, però, per una vegada, decidí creure. Sols tenia l'esperança que el seu preuat te no notara que havia canviat escuma i ones per núvols i ràfegues.

Aleshores, entre divagacions, advertí la causa de la seua pau: la figura d'Isaak s'havia dissipat en l'aire marí. Quedaven minuts per a pujar a bord, i feia almenys tres que Isaak s'havia esvaït, deixant enrere el seu equipatge. A Maksim començaren a suar-li les mans. El personal es movia cap a la porta, cridats pels seus cognoms, però els cabells rossos d'Isaak no apareixien entre la munió. Maksim alçà el cap i el vent gelat li colpejà la cara. A casa, prop del llac Lynyev, Isaak s'escapolia cada dia per nadar, encara que l'aigua lacustre li gelara els ossos. Maksim sovint el perseguia i es quedava junt a la riba, esperant que el seu germà emergira de les aigües gèlides. No obstant, Maksim acabà fartant-se dels viatges al llac i de seguir a Isaak. De vegades, pensava que ell era merament l'ombra grisa de qui era el seu germà.

—Isaak! —cridà, tornant a emplenar els seus pulmons amb l'aire glacial. Bramà el seu nom una vegada més, però callà per no atraure l'atenció del personal. Tindria prou més raons per a avergonyir-se al llarg del trajecte; no necessitava afegir-ne una altra a la llista. Si Isaak era prou intel·ligent per a deambular lluny, havia de ser-ho també per a regressar.

Una mà gotejant li caigué damunt del muscle. L'expressió de Maksim s'endurí, però no volgué girar-se. Isaak aferrava la seua casaca, tenyida de granat per l'aigua, amb una mà, mentre es retirava els cabells humits amb l'altra. «*Egorov!*», cridà una veu junt a la porta d'accés. I, sense badar boca, Maksim emprengué el pas cap al vaixell.

Isaak somrigué a l'home. Duia la casaca mal cordada i algunes gotes d'aigua li rodaven pel rostre, però confiava que el seu somriure fora suficient per distraure'l. El sobrecàrrec estampà el segell sobre el seu document sense dignar-se a mirar-lo, i Isaak aprofità per endinsar-se al passadís.

La barana de corda i els llums d'oli podien enganyar la seua ment, però el cos d'Isaak percebia la manca del balanceig rítmic de les ones. S'imaginava els taulons de fusta clavant-se en la terra ferma i seca. Maksim havia arrunsat els muscles quan l'havia qüestionat sobre el vaixell, però Isaak no ho havia cregut ni un segon. Era impossible que aquell tros de fusta volara. Almenys, pensava Isaak, ja havien rebut el pagament.

Maksim i ell compartien una menuda habitació doble on deixar el seu exigu equipatge i dormir. Per un moment, Isaak s'alegrà que no hauria de passar cap nit en aquella caixa. El matí següent tornarien a caminar per la passarel·la i buscarien un nou treball en un vaixell, un dels que navegaven per la mar.

Isaak tensà la cinta del barret roig sota el seu mentó i es dirigí a la coberta principal amb Maksim. Restaven pocs minuts per a l'ocàs i els passatgers s'havien congregat allí, amb gots de líquid daurat a les mans. Isaak contemplà la gentada. Mai havia conegut bé la gent rica de Kostrovir, vestits amb les seues faldes voluminoses i abrics de pell. Agafà una safata i la passejà entre la massa, sense poder evitar contemplar allò en què fixaven els ulls. Dos homes de negre, drets sobre una plataforma, pala en mà.

De l'interior d'una finestra n'emergí un tercer, aquest abillat amb un luxós frac blau.

—Benvolguts passatgers —la veu de l'home sacsà la coberta, espentada per un aparell invisible per als espectadors—, benvinguts al *Caelum Navis*.

Isaak resistí l'impuls de girar els ulls en blanc. Sols a un ric se li acudiria un nom tan pretensió per a un tros de fusta.

El tremolor cessà i l'aplaudiment omplí el seu buit. Davant d'Isaak, una dona mussitava el nom del capità a un altre home, que assentia com si el reconeguera.

—Hui fem història —els seus ulls buscaren els núvols—. Hui gratem el cel.

Els víctors envaïren la coberta una última vegada i ensordiren la resta de paraules, alhora que els homes de la bastida emplenaven les seues pales d'hulla per alimentar les flames. La fusta trepidà sota les soles d'Isaak, bolcant les copes de la safata. I, com si solcaren unes ones plàcides, el vaixell s'enlairà de la terra.

Alguns passatgers cridaven i altres miraven al cel, però Isaak mirava la mar. Aquella massa blava i furiosa semblava contraure's amb cada centímetre que s'allunyaven. Ara sols romania una altra mar: cotons que s'arriassaven sobre els seus caps, entintats de roig pel sol ponent. Una aurora errònia, desplaçada de l'albada al capvespre.

Isaak no el va veure caure. Tampoc escoltà els esgarips que li succeïren ni el seu germà cridant-lo des de l'altre costat de la coberta. La no-aurora amb els seus tons rogens l'havien engolit, duent-lo lluny de la mar cobalt que havia conegut.

Maksim l'aferrà pels muscles i el sacsà. De sobte, Isaak sentí que el cap li esclafia: els vidres trencant-se, els passatgers corrent, la veu del seu germà. Maksim l'arrossegà cap a l'interior, però Isaak veié l'escena per la cua de l'ull. El capità jeia d'esquenes sobre la fusta, amb el frac blau ben cordat i envoltat d'un roig que s'estenia per segons. Un pensament ingenu s'infiltrà en la ment d'Isaak: l'aurora havia devorat la mar.

—Ja han decretat que ha sigut un suïcidi —la calmà son pare—. No li dones més voltes, Karolina.

A Karolina Borewska li agradaven les novel·les de misteri. A la seua casa de Radzanów, son pare havia manat construir una biblioteca per a ella. Sovint li portava els millors llibres de Kostrovir i Karolina s'esforçava per

desxifrar la llengua aliena tota sola. Així, amb paraules disperses dins d'històries d'assassinats i detectius, aprenqué el kostrovés i l'habilitat per buscar més enllà d'on arribava la vista.

Karolina somrigué a son pare amb la intenció d'aquietar el seu desassossec. Jan Borewski, equipat amb el seu trage verd, tenia celles espesses i ulls càlids, i a la seua filla li costava veure l'inventor sagaç darrere d'ells. I d'una manera similar, Jan no veia que la perspicàcia de Karolina havia crescut amb ella.

Karolina va eixir de l'habitació, deixant son pare sol. S'aventurà al passadís fins a la cafeteria, des d'on podia observar els núvols que s'arremolinaven al cel matutí. La sumptuositat de la sala no va sorprendre Karolina. Son pare semblava pensar que la seua filla desconeixia que els diners guanyats a la guerra començaven a fer aigües. No obstant, Jan es negava a mostrar que estaven més a prop d'ofegar-se que de volar. Aquest pensament retornà la ment de Karolina al capità i les seues paraules, peces inconnexes de la seua mort. Havia advertit l'orgull a la seua veu, la resplendor als seus ulls quan anunciava que el vaixell s'enlairaria. Com podia un home que havia conquerit les seues ambicions voler morir?

Un cambrer s'acostà a la seua taula. Tenia els cabells rossos recollits sota el barret, i en una placa del seu pit resava *Maksim*.

—Puc servir-li a vosté alguna cosa? —preguntà ell, amb un quadern a la mà.

Una idea assaltà la ment de Karolina.

—Pot ser. Coneixies el capità?

El jove evità la seua mirada i a Karolina li preocupà haver sigut massa agressiva. Probablement un cambrer a l'atzar ni tan sols havia parlat amb el capità.

Karolina canvià el to de veu i li demanà *syrniki*.

Mentre Maksim s'allunyava del seu costat, Karolina va prendre la decisió.

Trobaria respostes fins i tot si havia de qüestionar el mateix enginyer el vaixell.

Maksim apegà la safata buida al seu cos. La gent havia tornat a concentrar-se a la coberta, rient com si hagueren oblidat la figura estesa sobre els taulons de fusta unes hores abans.

Maksim havia localitzat a Isaak a uns metres d'ell, a prop de la balustrada. Es preguntava si ell havia vist el cos. Quan li havia contat què li havia preguntat la passatgera de la cafeteria, Isaak l'havia reprès per no tractar d'ajudar-la, baix pretext d'una moral irreprotxable. Maksim mai havia creuat paraula amb el capità, i encara que ho haguera fet, no tenia cap interès de mesclar-se amb els passatgers per la mort d'un desconegut. Malgrat l'intent del seu germà, Maksim sabia que Isaak sols volia una excusa per immiscir-se en assumptes que acabarien amb ells dos acomiadats. La promesa d'una peripècia era per

al seu germà més atractiva que la seguretat d'un sou i sostre. Potser si haguera vist la sang del capità no estaria tan desitjós de prestar ajuda.

Aquell matí el segon capità i un detectiu havien reunit la tripulació. Suïcidi. A Maksim poc l'importaven les raons. Sols volia tornar a terra ferma, a casa.

Els núvols havien tornat a encendre's pel foc del crepuscle. Els passatgers esperaven l'aparició del segon capità, ara l'únic. Maksim divisà Karolina entre els caps, però no mirava a la cabina. Buscava una cara entre la gent.

La finestra de la cabina s'obrí, però no va ser el capità qui s'abocà. En el seu lloc, aparegué un barret roig, com el que Maksim mateix duia en aquell moment. Tancà els ulls. Havia vist suficient per saber què anava passar, i no volia presenciar-ho.

Els crits començaren abans del colp contra la coberta, però Maksim mantenia les parpelles premsades. Algú l'espentà des de l'esquena i la safata caigué a terra amb un baluern metàl·lic. Escoltava la gent córrer, però Maksim romania immòbil amb les faccions del cambrer a la memòria. A quinze metres de distància, no podia llegir la placa amb el seu nom. Tampoc ho necessitava. Feia menys de vint-i-quatre hores que havia conegut Viktor, i ara jeia inert sobre la coberta, el seu barret retirat per a no tornar a ser utilitzat mai més.

Isaak es parà al seu costat.

—Què penses d'ajudar ara? —escopí les seues paraules amb més fàstic del que Maksim esperava. Potser les seues

intencions no eren tan frívoles com havia jutjat. Maksim obrí els ulls, però sols veié l'esquena del seu germà allunyant-se.

* * *

El rostre de Karolina s'il·luminà. Isaak li encaixà la mà amb massa inèrcia, però estava complaguda de veure els dos bessons allí. Maksim l'havia interceptada en la cafeteria per oferir-li la seua ajuda. Per primera vegada, algú més havia cregut a Karolina: dos morts eren massa coincidència per tractar-se de suïcidis aïllats.

Algú estava matant la tripulació.

Amb Maksim i Isaak cobrint les habitacions del servei, Karolina pogué centrar-se a observar els passatgers, sospitar d'algú, fer una visita discreta a la seua habitació.

Recollí alguns papers en blanc de l'escriptori on son pare treballava per a prendre nota de les seues troballes. En alçar-los, descobrí uns elaborats dibuixos. Un somriure li aparegué a les comissures dels llavis. Karolina no havia vist els models de son pare des que era menuda. Sovint havia il·lustrat imponents edificis i vaixells, i Karolina sospitava que l'interés de son pare pel *Caelum Navis* dimanava de la seua antiga afició. Quan arribà la guerra, les seues creacions mudaren la bellesa per violència, i son pare començà a ocultar cada esbós que pintava. Desitjava poder parlar amb ell com quan eren a casa, però a penes el veia, sempre ocupat conversant amb algun client valuós o proveïdor conegut.